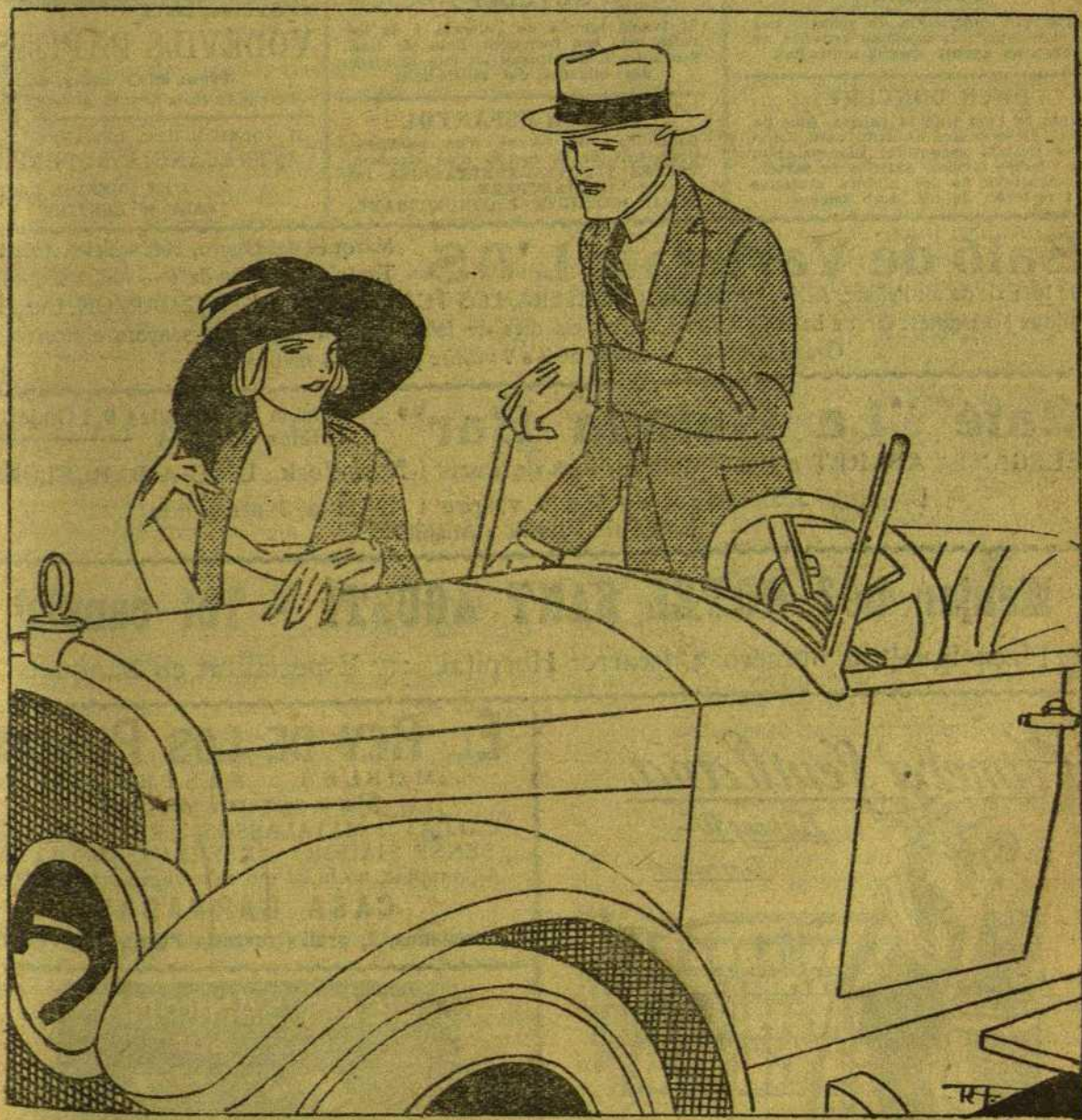

PAPETU

—Es decideix, o no?

—M'ha de prometre que, quan siguem a la baimada, anirà pos a poc...

Restaurant - Bar

Sant Pau, 1-Telèfon 3421 A.

Servei acuradíssim per cuberts i a la carta.

Vinos i Xampanyes de marca.

MONTE-CARLO

Grandioso éxito de «LOS SIBARITAS».
Prepárese V. para asistir al estreno de
LA GRAN REVISTA DE MONTE-CARLO

ALCAZAR ESPAÑOL

Exit de GRANITO DE SAL i MORENILLA.
Gran exit del «skett» ESTO Y LO OTRO. Dia 27: Tercer ball de disfresses.

POMPEIA

Espeterrant companyia de vodevil. Les més ben fetes i fenomenals estrelles, es troben en aquest escollit music-hall.

EDEN CONCERT

Temple de l'art i de la bellesa. Lloc de reunió de lo millor de cada casa. Calefacció central garantida. Riquesa, bon gust i bones formes. Artistes de cartell. Consumacions de les millors marques i restoran de nit, amb tigrans.

CAFE CATALA

RAMBLA DE SANTA MÓNICA, 6

Col·lisseu de la barrila i del bon humor.
Cada dia, ball de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel jazz-band del popular Torres

TEATRE COMIC

Companyia dramàtica Rojas - Caparó.
El graciós «apropòsit» LA TORNADA D'EN NANDU i la revista local (PI-PI)

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les noies més ben formades. Tots els dies, tarda i nit, admireu les més aplaudides estrenes del music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpere.
Gran exit de la revista d'en Montero.
VELLES I NOVES TEMPTACIONS DE SANTPERE.
Aviat: «CORNUTS I CONDECORATS».

GRAN CIRC PALISSE

La vaitana meravella del món. 30 OBROS POLARS, 5 ELEFANTS, 8 LLEONS, 10 micos i una infinitat de bestioles que mouen més freixa que el Congrés.

IRIS PARK

PAPITESCO: Si voleu disfrutar no marqueu al BALL DE DISFRESSSES organitzat per la

«PENYA SERMENT»

dimarts, dia 6 de febrer, a la nit.

Demaneu

VODEVILS PAPITESCO

Preu: 50 cts. ex.

De venda en la nostra Administració

SI VOLEU BIURE, DEMANEU

ASTRACANCIA SUPERFINA

D'EN BUENDIA I GASSO

VAL: 50 CENTIMS

Saló de Varietats L'AS

Marquès del Duero, 100.— Telèf. 4528 A.
Tarda, a 2 quarts de 4 — Nit, a 2 quarts de 10. Exit de tot l'elenc. AIXA DE SOLIS, GOLETERA, LOS TUMILET, LOLINETT, C. GARZON. Dimarts, dijous i dissabtes: Grans balls de màscares. Tots els dies de feina obsequi-regal als senyors concurrents.
Grans festes en el foier, de 7 a 9 vespre y de 1 a 4 matinada.

Café «La Guinda Bar»

Rambla Sta. Mònica 9, i Ginjol, 6
Telèfon 4788-A

ELEGANT CABARET a l'estil dels millors de París i New-York. ÚNIC A BARCELONA

Danzing - Jazz - Band, de 7 a 9 vespre i de 11 a 3 matinada

Elegants i bells «tanguets»

Menjar bé? HOTEL SANT AGUSTÍ - Tot canviat

Plaça Igualtat, número 3, i carrer Hospital :: Especialitat en banquets

Camera Sevillana

Balmes 10-

Barcelona

*—Vinc a La Camera Sevillana segura de trobar mobles bons i en bones condicions.

EL REY DE LOS PLAZOS

MOBLES : SASTRERIA

(Per a senyors i senyores)

CALÇAT : MATALASSOS : RELLOTGERIA

SENSE FIADOR : RESERVA ABSOLUTA

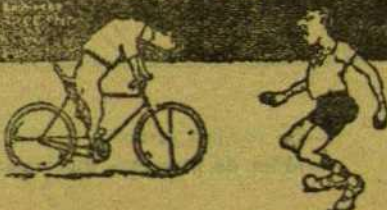
Al comptat, no hi ha qui se'n vagi sense comprar

CASA BARNADAS

Jovellanos, 2, pral. (travessia Pelai). Tel. 4887 A

CICLOS SANROMA

BIKICICLA - SUN

Redacció i Administració:

Carrer de Barbadà, 15

Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 2753 A

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre. Ptes. 3'—

Estranger 4'75

Pagament a la bestreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals.

S'HA parlat moltes vegades del respecte que ens mereixen les dones dels amics. Parlem-ne.

Les dones lletges dels amics ens mereixen un respecte extraordinari. Déu nos en guard de tocar-les d'un fil!

Les dones regulars dels amics, ja sols ens mereixen un respecte regular.

Ara bé: les dones «guapas» dels amics, confessem que no ens mereixen cap respecte.

Tot amic que tingui la dona lletja, pot dormir descansat, que jo seré sempre per ella l'amic del seu marit.

Tot amic que la tingui regular, també pot dormir descansat, però... s'exposa.

Tot amic que la tingui «guapa», que no hi dormi, de descansat; que no dormi gaire i si és molt «guapa», que no s'hi adormi.

Jo tinc una gran estima pels amics que tinguin la dona lletja, i una gran consideració per les dones lletges dels amics.

I tinc una estima regular pels amics que tinguin les dones regulars, i una consideració regular per les dones regulars dels amics.

Però no tinc cap mena de consideració per les dones «guapas» dels amics, i, en canvi, tinc per aquestes dones «guapas» la major estima.

Jo no m'insinuaré mai a una dona lletja, i si ella s'insinua, no en faré cas.

Potser m'insinuaré a una dona regular, i si és ella la que s'insinua, potser en faré cas.

Però és indubtable que sempre m'insinuaré a una dona «guapa», i que si és ella la que s'insinua, sempre en faré cas.

I és que l'amistat entre els homes és una cosa molt bona i agradable, però és molt millor encara l'amistat amb les dones «guapas».

Es més: les dones regulars i «guapas» dels nostres amics, ajunten a l'encant d'ésser dones, el d'ésser-ho dels nostres amics, els quals tant apreciem. I si els apreciem tant, com no hem d'apreciar tot quant ells aprecien?

No; el que una dona «guapa» sigui la dona d'un amic nostre, no és una barrera, no és un obstacle per a nosaltres; ans el contrari, és un incentiu: és «guapa» i és la dona estimada d'un

amic de l'ànima? Doncs seriem uns mals amics si no ens l'estiméssim també. Estimar-la no vol dir pendre-la-hi. Si la hi prenguéssim, seriem uns mals amics; però, també, si no l'estiméssim i no li ho féssim comprendre, fórem uns mals homes.

Aquesta és la nostra teoria honrada.

Ja sé que hi ha amics que no troben bé que els seus amics els estimin la dona; però això ja té una solució: que es casin amb una dona lletja. Ja hem dit que les lletges mereixen tota la consideració i respecte. El casar-se amb una dona «guapa» s'ha de pagar. Es un luxe, com el tenir pianola o auto.

Les dones guapes són per admirar. Són *ornato público*. Pertanyen al comú. Són bellesa natural i, com les postes de sol i el cel blau i les fonts i les muntanyes belles, poden ésser admirades i estimades per tothom.

La culpa de què a un amic de dona «guapa» li passi una fatalitat amb un altre amic, no es deu ni a l'altre amic ni a la dona «guapa»; es deu a ell mateix, que és el que va casar-se amb aquella dona «guapa». Si no s'hi hagués casat, la dona «guapa» hauria sigut camp lliure. Les «guapas», repeteixo, no són per a casar-s'hi. Ja prou que han tret la rifa en ésser «guapas». Els beneficis del matrimoni es deixen per les lletges. Aquestes sí que, pobretes!, si no pesquen marit, és difícil que ningú els hi arribi a dir: *¡por ahí te pudras!*

De manera, que el problema és clar. Amb les «guapas», cap respecte. A sang i foc! I, sinó, perquè els amics nostres s'hi casaven!

Restà únicament sobre el tapet la qüestió de les dones regulars. Aquí sí que la qüestió ja no es presenta tan clara.

Si un amic nostre, obeint les teories anteriors, ja, en lloc de cercar una dona «guapa», l'escolleix entre les regulars, com se salvarà del perill de què un amic se la rosegui? (I perdonin la paraula.)

Què vol dir una dona regular? *Ecco il problema.*

La dona regular és la més perillosa. Les grans passions clandestines sempre han esclatat entre amics de marits i dones regulars, perquè aquesta mena de dones totes tenen cops amagats. Les «guapas» acostumen ésser faves; les regulars les desperten... Les dones regulars tenen aquell «no sé què» que us empresona insensiblement. Quan us en doneu compte, ja esteu cuit.

Jo, sabeu?, per això procuro sempre fugir de les dones regulars dels amics, perquè si us hi

enredu, o us enreden, no teniu ni l'excusa de què siguin «guapas».

La conclusió de tot això que hem dit, és que aconsellem als amics, que quan es vulguin casar ho facin amb dones lletges, i encara, que no siguin lletges regulars, perquè ni les regulars del tot, ni menys les «guapas», ofereixen cap mena de garantia, puix si bé és cert que un amic és una gran cosa, és més cert encara que la dona d'un amic és millor cosa.

LES MEMORIES D'AQUELLA MALA DONA

I

En aquella època jo era casada. Parlo de fa pocs anys, i, ai, Senyor!, sembla que parli de l'any del còlera.

Com passa el temps! M'havia casat perquè sí, per casar-me, per no ser menys que les altres, què sé jo! La raó més poderosa de totes les meves accions—de totes les meves males accions—ha sigut la del perquè sí. No m'he privat de res. Que he volgut un home? M'he

casat. Que he tingut set? Una gaseosa!

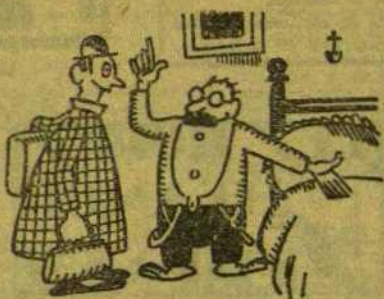
Del meu marit no val la pena de parlar-ne: era, com tots els marits, un infeliç. Avui, si el trobava, no el coneixeria i li demanaria deu duros.

El meu marit tenia un amic. Aquest amic era un home estrany: esquerp, savi, solitari, tímid... Es deia Pepet i tenia trenta anys. De tot això me'n vaig enterar pel meu marit, que em va demanar permís per a hostatjar-lo a casa els dies que passés a la ciutat.

Naturalment, jo vaig accedir. Un altre home a casa sempre fa més il·lusió. I més quan aquest home és tímid. Un tímid, tira peixet! No en cau en cada dia, d'homes així. A nosaltres, vull dir a les dones com jo, sempre els hi han agradat els tímids. Una els portorba, els perverteix,

els fa perdre el cap—el cap que sempre trobem nosaltres—i els converteix, després, en els homes més fogosos i valents.

Quan va arribar l'amic del meu marit, jo era

fora: havia anat a despatxar a un burot que m'havia entretingut fins llavors.

El meu marit li va ensenyar la casa, el quarto de dormir, el quarto de bany, el

menjador... Després el va deixar, per anar-se'n a l'oficina. El meu marit era un animal metòdic, formal i treballador dels que ja, sortosament, no en queden gaires.

En això vaig arribar jo a casa. La minyona em va dir:

—Ja és aquí!

—Qui?

—L'amic del senyoret!

—Es «guapo»?

—Pot passar. Ara és al quarto de bany.

—I és tan tímid com deien?

—Ho és més. Sembla una senyoreta.

—Vaig a veure'l.

Al ser davant el quarto de bany, vaig veure que tenia la porta oberta. En aquell moment s'estava treient la camisa, de manera que no se li veia el cap. Però se li veia el... restant de la persona.

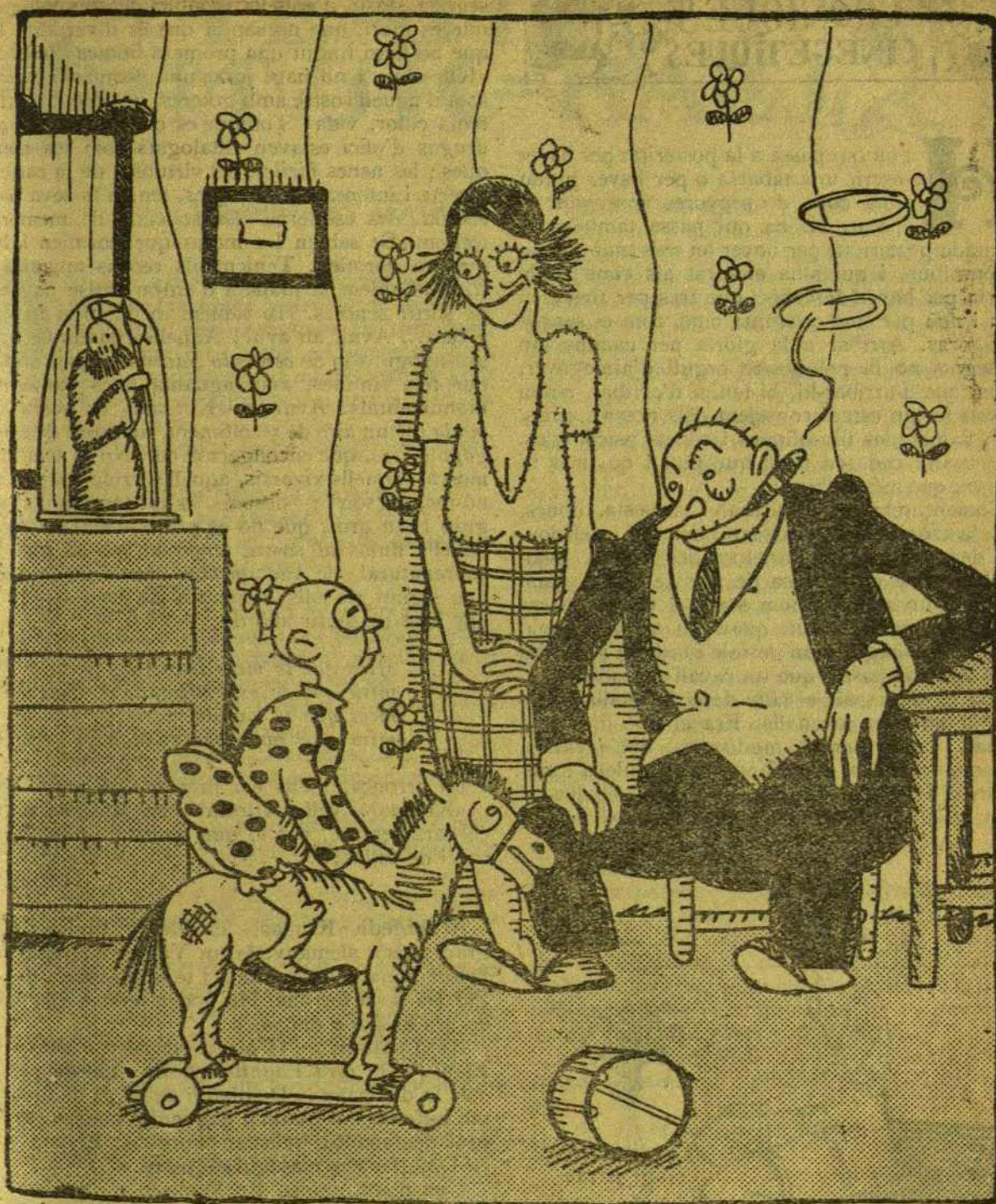
I en aquell moment se m'ocorre una bogeria, una broma que jo crec que no tenia malícia. Em vaig agnollar davant i agafant-me a lo primer que em va venir a les mans, vaig cridar, estafent la veu:

—Per qui la guarda el meu rei aquesta joguina?

—...!

Aquella mateixa tarda l'amic del meu marit, avergonyit, se'n va tornar al poble.

—Què et van portar els Reis, maco?
 —Aquest cavall i uns bubons.
 —A mi també; però va ésser una reina.

UNA VERITAT

uns desvengonyits! Jo els faria penjar tots!
 L'Eduard, que l'escoltava, li contestà:

—No cal que es molesti, nena, doncs, sense
 que vostè ho mani, a tots els homes ja ens pen-
 gen...

Es queixava la Lola d'una malifeta que li ha-
 via fet el seu xicot, dient:

—Els homes no tenen consciència! Tots són

Hi ha qui passa a la posteritat per haver escrit una tabarra o per haver pintat una colla de senyores ensenyant el pecat. Hi ha qui passa també a la mentada posteritat, per haver fet més mal que un autòmibus, i qui s'ha enlairat als cims de la glòria per haver descobert que tres per tres eren nou i nou per cinc quaranta cinc, com el senyor Pitàgoras. Arribar a la glòria per camins tan masegats no fa pel nostre orgull d'almogàver, i com que d'arribar-hi, hi tenim d'arribar, tenim pensat fer un estudi conscient dels nostres cines, amb flamarades filosòfiques i copets psicològics.

Veuran: cadascú fa el que pot, i qui més hi sàpiga, que més hi digui.

Començarem pel «Kursaal». Aquesta, doncs, serà la crònica del «Kursaal», del vell i del nou, del democràtic i de l'aristocràtic. Abans, quan tenia aspecte de barraca de fira de Sòria, quan arribava un auto, tothom sortia a veure qui era aquell «senyor». Avui, quan un arriba a peu, sembla que hagi fet un desfalc i tothom se'l mira amb més compassió que un cavall caigut.

Era el «Kursaal» el cine de la jovenalla i dels que ja no eren jovenalla. Era el lloc d'esbarjo visual i tentacular de modistetes, *niñas cursis*, senyores corrides, estudiants, salta-taulells i empleats d'Hisenda. El que no hagi treballat el suro a l'antic «Kursaal», que aixequi el dit; el

que no s'hagi esperat dues hores a peu dret, a la segona sessió d'aquells inoblidables diumenges, que es mori, que no sap el que és divertició. El que no hagi tingut una promesa bonica «feta» al «Kursaal», i no hagi jurat una estimació eterna sota d'aquell sostre amb goteres, que plegui. Allò tenia color, vida! Tothom es coneixia. Els *madrugas* d'ofici estaven catalogats com les meques; les nenes *fàciles*, les virtuoses de la carícia directa i intensa a les fosques, tenien la seva paròquia; les esquerpes les coneixia de memòria tothom. Se sabien les mares que dormien i les que no dormien. Teniem els reconcs apamats i triats. Sabíem la manera d'entrar sense pagar i de sortir sencers. Ho sabíem tot, com si fóssim a casa... Avui, ah avui! Aquelles parets de nyigui-nyogui són de *cemento Sansón*; aquell sostre que feia tintines, avui aguanta unes llanternes monumentals. Avui el «Kursaal» és *salón de moda* i té un aire de recolliment, un posat de *sínagoga clínica*, que encongeix el cor. No se sent una mosca—aquells xivarris, aquelles cridòries per un no-res, on són?;—després, és tot tan ample, tan gran i tan gros, que no es pot *treballar*. A més, aquells llums al sostre tenen un no sé què de sobrenatural, de veu de consciència...; sembla que siguin els ulls immensos de Déu i sembla que s'ha de sentir allò de

*Mira que te mira Dios;
mira que te està mirando;
mira que te has de morir;
mira que no sabes cuándo.*

I un arronça, i l'as em fum si estè per brocs.

«Kursaal», vell «Kursaal», en Mussola et recordarà sempre, per lo que tenies d'íntim, d'estret i de callat!...

—M'agraden els bolxevics perquè volen que desapareguin les castes.

Al sobredit «Kursaal» fan *Otel·lo*. En Kraus, el gran artista alemany, fa un Yago esplèndid. La Desdèmona és molt mona i té una raspeta que a l'«Iris» faria forrolla. Ho poden anar a veure, si encara hi són a temps.

Al «Catalunya», la *Mary*—la nostra *Mary*—fa *El pequeño lord Fauntleroy*. En aquesta pel·lícula fa dos papers. De mare i de fill; i de fill està tan bufona, tan bufona, que tenim pensat escriure-li demanant-li relacions formals. Encara que en Douglas ens masegui els ossos.

Una mala notícia. En Wallace Reid és mort. És mort i sembla que d'atipar-se de cocaïna, morfina, quinina i demés porqueries. Diu que la cocaïna la premia amb sandwiches i la morfina a glops. Déu l'hagi perdonat, però no ens ha convençut. Morir de mal de broca, és una *primada*; però morir de mal de magnèsia, és una ximpleteria. Nosaltres—i que per molts anys ho diguem—amb una pantorrilla vista de refilada, tenim cora per vint-i-quatre hores, i amb això anem tirant.

MUSSOLA

TEATRES I MUSIC-HALLS

XAFARDERIES TEATRALS

SENYORS, estic boig. Però no en facin cas, perquè *los niños y los locos dicen las verdades*, com asseguren els castellans. I és que estic boig de content; boig d'alegria i de satisfacció. Tinc el mateix goig que hauria sentit en Diògenes si arriba a trobar l'home que cercava.

Ja he vist un còmic! Ja he conegut un actor!

*Hoy la Quima y la Pepa me sonrien,
hoy leo el fondo que publica «El Sol»;
hoy le he visto; le he visto y aplaudido;
vatua el món!*

Ja deuen endevinar que em refereixo a en Zacconi; l'artista únic que avui pot fer aquell teatre de bemols que en Shakespeare li va deixar en el testament, declarant-lo hereu universal.

Sembla mentida que el Govern no declari obligatori anar a veure en Zacconi!

Jo penso fixar per les cantonades uns cartells com aquells de la Protectora de l'Ensenyança Catalana, que diguin:

«Ja heu anat a aplaudir el «fenòmen», l'«as», el «terremoto» més gran que té l'art de la senyora Talia?»

Quin «Otel·lo»! Allò és un moro, i no aquest Mustafà que corre per Madrid, ensarronant a qui pot.

El treball insuperable del gran tràgic italià us deixa els nervis més afluiats que les gomes d'unes sabates velles. Tan aviat hi sou, com no hi sou. Teniu l'ànima en un fil, i a cada moment esteu esperant que us el trenquin. Senyors: si em volen trobar, vinguin a «Romea» mentre hi sigui don Ermete.

Malgrat això, m'he proporcionat referències fidedignes del que passa en els demés llocs, i puc assabentar-los de què en el «Nuevo» va agradar molt l'estrena d'un drama comprimit amb música de *manubri*, anomenat «Los dientes del perro».

En Muiño i l'Alippi poden apuntar-se un altre tanto, i amb uns quants més ja hauran guanyat la partida. Ara a la gent els ha donat per tot lo *guacamayo*, i tothom és aficionat al *mamey* i a la *guayaba*. Només falta que es faci públic el número de lloros que hi ha a Barcelona, per a que Europa tingui la sensació de què els americans ens han vingut a colonitzar i som dependents dels ultramarins.

També m'han contat que al «Poliorama» van estrenar una joguina en tres actes, titulada «Mi compañero el ladrón», que té certa gràcia. En Güell hi fa un tipus ben encertat, que posa de relleu la seva vis còmica, doncs hi riuen fins els empresaris, i això que el negoci no els va pas massa bé.

A l'«Espanyol» varen provar fortuna amb un *refrito* que ara porta per títol «Cornuts i condecorats». M'asseguren que el públic hi passa un bon ratet i que li queden ganes de tornar-hi.

Per què serà que les banyes en escena facin riure tant, i vistes de prop tinguin tan poca gràcia?

Em sap greu no haver pogut anar encara a veure aqueixa singular actriu que s'anomena Carmeta Oliver-Cobeña, perquè tothom m'assegura que aquesta senyoreta està cridada a arrencar molts *añadidos*. No dic monyos, perquè les *interfectes* ja tenen de dur el cabell postís.

Darrerament va estrenar una comèdia blaquinososa del senyor Cabestany, que porta per títol «Las andanzas de Clorinda, o los galanes y el tío». Em diuen que és una cosa molt amengada, que només pot agradar als directors espirituals de les *niñas bien*; però que a les *susodichas niñas* els fa tan poca gràcia com un forat a la mitja, que és el forat més empipador per a les senyores.

La companyia lírico-cinematogràfica de «Novetats» ha estrenat una altra opereta de cel·luloide titulada «La prohibición del beso», amb la tesi de la qual estem del tot conformes.

Sí, senyors: aqueixa cursileria del petó, inventada pels poetes romàntics per a cloure capítols de novel·la, deu ésser prohibida.

El menys que se li pot fer a una senyora en senyal d'estimació i *señalado aprecio*, és mossegalar-la.

I no s'esverin, que si hi havia algun *abusón*, ja li posaríem morrió.

L'HOME DE LA CONXA

MUSIC-HALLS

EDÈN-CONCERT.—En Perezoff no té *peresa* i ja porta donats dos balls de disfresses. Dijous va el tercer. Entre ball i ball, l'Olivares, rei de la *manipulación*, manipula totes les dones de la casa amb un mà de *trucos* que deixen torrat. Ara el plat fort de la casa són unes boxejadores que enamoren. Fins

que els fabricants no s'han convençut que allò del cop de puny anava de broma, cap s'hi ha acostat a dir-los-hi res. Tenen el cop de puny privat.

L'As.—Aquí ja són al *cuarto baile de máscaras*. Van de pressa. A aquest pas, arribaran a la dotzena.

Els Tumilet ofereixen des d'aquest escenari 1.000 pessetes—igual que el doctor Pizà—a tota persona que faci un equilibri que ells fan. Si m'agafen a mi en aquells temps que vivia de cafès amb llet saltats, ja hi fóra. Allò era fer equilibris!

MONTE-CARLO. — Un bullit de mil dimonis. Sembla que la revista serà una cosa seriosa (seriosa, però alegre; no sé si m'entenen).

Ara la casa reparteix uns sobres amb un reclam, que així que el vegin els amos de «El Siglo» l'imitaran amb la fotografia de les noies maques de la casa. Consisteix en una targeta on hi ha la carona de més de trenta xicotes, totes mossegables.

Hi ha actualment les germanes Rechi, que fan ball, cuplet i esgrima. Es pot dir que són unes noiotes que ho fan tot.

ROYAL-CONCERT. — Hi ha encara la Pepeta Fons, que és més picaresca que la mostassa anglesa. Cada nit dona un *curso* d'anatomia humana. L'altre dia em va ensenyar la cèdula personal. A última hora hi ha concurs de llimillos.

FOLIES BERGÈRE.—Aquí, ovacions *imponentes* a l'Adela Hungria, a la Chicharra, que canta flamenc com els àngels, i a qui dirien més? A Les Harturs!... Si no pot fallar. Aquesta «troupe» és de les atraccions que es fan velles en una casa, com les raspes d'abans.

POMPEYA.—La Càdiz, rumbista que treu foc. La Ibarra, que deixa-la anar, i una mà de vodevils que enverinen les sangs de la persona més glacial-àrtica.

S'accentua la crisi del ram. S'ha tancat algun music-hall. Si no es juga, no jugaran moltes nenes de les que jugaven en les llotges i foiers. Això va malament. S'imposa el Monte-pio de les cupletistes i ballarines, amb caixa d'estalvis i de pensions per a la vellesa. Què faran totes aquestes tanguistes i demés dones del ram de l'alegria que es vagin quedant sense feina?

Tinc por que vagin a parar malament. Si almenys pareessin bé!...

Quina immoralitat tancar els music-halls!

Cròniques de la Rambla

IARRIBEM al «Trink-Hall». El «Trink-Hall» fa cantonada al mai prou ponderat carrer Nou, carrer únic al món, on hi viu la gent més simpàtica i pintoresca—la gent dolenta: cupletistes, ballarines, «tripes», «croupiers», macarrons, etc., etc.—Si no fos el «Trink-Hall», l'entrada d'aquest carrer immortal seria més trista que en Pagès i Rueda. Al davant hi té el «Crèdit Lionès», i un xic més avall, aquella muntanya de pedra picada de càn Güell. Però el «Trink-Hall», amb les seves lluminàries, les seves ampolles i la seva concurrència—i quina concurrència!—dóna alegria al carrer, l'omple de bon humor i de tranquil·litat. Un carrer on la primera porta que trobes és la d'una taverna, ja no és sospitós, ja hi pots entrar com a casa teva.

Després trobes l'«Excelsior». Però l'«Excelsior» ja no és una taverna. És una casa plena de dones dolentes, que enganyen els homes: els diuen que els estimen molt, i després els demanen diners.

I, per a no perdre't, t'atures al «Sport». Al «Sport» hi ha una gent que parla de *brigadas*, de *servicios*, de *pesquisas*. Són policies. A tu, naturalment, t'agafa por, i te'n vas.

I baixes a una mena de catacumbes: ets al «Refectòrium». El «Refectòrium» sembla una decoració d'òpera. Aquí també s'hi fa broma. Aquí també es balla. Aquí també hi ha dones traïdores, que llegeixen novel·les del «Caballero Audaz», que demanen deu duros, que prenen cocaïna, i haurien de pendre escudella.

La broma que es fa en aquesta casa té més mèrit que cap altra en el món, perquè es necessita molta bona voluntat per a divertir-se amb aquell decorat tan medieval!

Una idea: els mossos haurien d'anar amb llança i cota de malla, i l'encarregat del taulell, amb hàbit franciscà.

I, quan surts, et trobes amb el «Lion d'Or». Amb el «Lion d'Or», com qui no diu res! El cafè de més tradició de Barcelona, el més literari, el més simpàtic! Pendre cafè al «Lion», és com llegir una novel·la romàntica. Si no fos aquell amo tan malcarat que es passeja amunt i avall com si esperés el tren!

Al «Lion» nosaltres hi hem menjat—poques vegades,—hi hem begut—moltes,—hi hem escrit comèdies—no gaires,—ens hi hem enamorat—alguna...,—i fins hi hem dormit. Pel «Lion d'Or» sentim la mateixa simpatia que per la dona que ens ha ajudat a passar uns dies, que ens ha estimat, que ens ha enganyat, que se n'ha anat, però que, a l'anar-se'n, ens ha deixat un bon record!

Allí en Peius, allí en Rusiñol, allí tot lo bo, tot lo que val, tot lo que beu, i es diverteix, i gasta, i estima.

Ai, «Lion d'Or», «Lion d'Or»!

Si fóssim rics, el compraríem per a nosaltres tots sols i hi aniríem a viure!

El Couplet del PAPITU

WILLIAM SHAKESPEARE

EL DOT D'EN XAVIER

I

El meu *novio* és ebenista
i guanya molt bon jornal,
i em porta al cine els dissabtes,
dones no li ve d'un ral.
Com que diu que vol casar-se
lo més aviat millor,
vol que cada nit al cine
jo m'enteri del seu dot.

Refrà:

Amb què conta per casar-se
el meu pare vol saber...
Prou que ho sé jo amb lo que compta!
Es molt ric el meu Xavier!

II

Com que jo sóc brodadora,
diu que quan m'hagi casat,
amb lo que ell porti al casori
veuré el negoci eixamplat...
El seu dot, encara que sembli
petit per als ulls profans,
he comprovat que li augmenta
pesat en les meves mans.

(Refrà)

III

En el cine, el molt *frescales*
vol que balanç faci jo
del capital que n'habilla,
i ho faig amb satisfacció.
I consentint que el registri,
tot fent el paper de Met,
fins que li buido la bossa
no està content el ximplet...

(Refrà)

UN REMEI PER LA VISTA

El pare Rufasta, un franciscà jove, confessava un dia un minyó «guapot» i perfumat, d'aquells que un, al veure'ls, arrufa el nas i diu «mau!».

El penitent, com era d'esperar, s'acusà de rebre molt sovint obsequis per l'eixida.

—Fill meu!—li digué el franciscà amb termes de greu indignació.—Això que fas és molt lleig, però molt! És un pecat contra natura, un dèficit contra la llei de Déu...

—Es que... em varen dir que era bo per a la vista.

—Com?

—Sí... I com que jo sóc tan miop..., sap?

El pare Rufasta somrigué d'una manera escèptica, i, treient-se les ulleres que duia, els vidres de les quals tenien un dit de gruix, les hi ensenyà, dient-li:

—Però, infel·liç! Tu et creus que si això fos cert jo portaria aquestes ulleres?

EL CASAMENT DE L'AMÈLIA

L'AMÈLIA era una *jamona* d'aquelles que ja comencen a fer a tots. Els anys passaven i no aconseguia pescar cap infel·liç que carregués amb el mort. Però un dia trobà un tou que s'hi engrescà de valent i s'hi va casar.

La nit abans del casori, l'Amèlia estava molt preocupada. I no n'hi havia per menys. La xicota, durant els seus anys d'abstinència, havia procurat calmar la gana de la millor manera possible, i com que les espelmes deixen rastre, no tenia... el que hauria hagut de tenir.

—Quina pega la meua!—deia la pobra núvia. —En Peret, si no veu senyals evidents d'inauguració, es pensarà qui sap què i m'engegarà a passeig! Si almenys fos veritat que algú... Però, com li ho dic jo, que patia de desfici?

De sobte tingué una idea salvadora. Els pintors estaven pintant el pis i a la cuina hi havia un pot amb pintura vermella. Es ficarien al llit a les fosques—amb l'excusa del pudor,—i ella, quan ell dormís, aniria a la cuina i embrutaria la camisa de vermell... A l'endemà semblaria lo altre, i en paus.

I així va passar. Quan ell, cansat de treballar, va adormir-se, ella, que gairebé no podia dir fava, va fer la meditada maniobra.

Però a l'endemà, en llevar-se, ell no sabia avenir-se que sa muller portés tota la camisa tacada de blau elèctric.

L'Amèlia s'havia equivocat de pot!

POTINERIES URBANES

A CASA d'un metge especialista en malures de l'entreuix, hi ha estat anant aquests dies un periodista jove, tan impulsiu, que, d'una batzegada, estigué a punt de perdre la brúixola. Ço no té res de particular, perquè als periodistes també els passen trifulques grosses, quan no miren on es fiquen, ni com s'hi fiquen.

La part interessant del cas, és que el periodista s'hi trobà amb un amic que tenia bastant que curar, a causa de les seves amistats amb una casada.

—No pot ésser! I el marit?

—Res; no té res.

—Impossible!—observà el metge.

—Possible, senyor metge, i ben possible! És que el marit no dorm més que amb la criada!

En Núñez de Arce, el conegut poeta castellà, l'inventor de l'«hostia santa», era bastant amic de l'amor a preu fet, però a la vegada era home d'una exquisida polidesa. Fi en la posa, fi en el tracte, tot en ell tenia regust d'academicisme.

I un dia que havia sopat bé i begut com pertocava al sopar, sentí l'escalforeta precursora de l'amor i cercà una dona a posta pel cas.

MIRANT UN PARTIT DE FUTBOL

La jove.—Ho fa molt malament aquest porter! Ja li han fet set gois! No me les ficarien amb tanta facilitat, a mi, les pilotes!...

Fet el preu oportú, començà la tasca. La dona, que per un incert coneixia en Núñez de Arce i fins llegia els seus versos — pobreta!, — volgué lluir-se i mostrar tota la gamma dels moviments de rotació que el moment requeria; però en Núñez, sempre fi, alçà la testa, afiançà les ulleres que el sacseig li havia fet fugir de lloc i digué a la individuà:

—Senyora! O f... vostè amb decència..., o no f...!

Un regidor radical, amb més mal geni que en Villanueva, era l'altre dia al «Poliorama». El regidor, que té una gran finor d'esperit, contra una gran torpesa d'orella, no entenia paraula, i una veïna de llotgeta li anava contant els acudits més eixerits de l'obra que representava en Tudela, amb la gràcia de costum.

El regidor reia llavors els acudits. I en sortir, anava dient:

—Al «Romea», f... fàstic! No sents més que l'apuntador!

Una vídua que és bastant alegre, encara que avui pot ben dir que ja ha fet a tots—els anys!, els anys!, perquè el cor encara el té jove i estima els jovenets cepats que és un gust, i especialment els que van per Correus,—té el costum de què tot el que contenen les altres dones ho dongui per ocorregut a ella mateixa.

Una senyora casada, quelcom mofeta, vol castigar-la en plena reunió d'amigues i conta que té un mal de ventre molt fort.

—Ai! Jo també... Un mal de ventre estrany... —fa la vídua, seguint el seu tarannà.

—Es que jo tinc uns esvaniments, un mareig...

—També, també!

—Així... vostè està embraçada, com jo, veritat?...

Una rialla general acull la pregunta. La vídua, per molt que els amagui, té seixanta anys.

En Massó i Llorens domina l'anglès que és un gust. Ço fa que li etzivin tots els anglesos importants que vénen a Barcelona. L'altre dia es vegé obligat a acompanyar-ne un que tot ho trobava raquític i esquifit.

—Què li sembla la Catedral?

—Oh! La de Westminster és més gran! (En Pich, de Westminster en diu Winchester.)

—I el Palau de la Música Catalana?

—Oh! L'Albert-Hall és més gran!

I tot per l'estil, fins que vegeren un ramat de cabres.

—Mister..., les cabres, nosaltres les tenim així de grosses. I vostès?

L'anglès es sentí vençut.

—Oh! No! Nosaltres les tenim com puces..., o encara no tant!

I el senyor Massó respirà tranquil.

BEN DIT I MAL COMPRES

CLAR I CATALA

EN Càndid es distingia per la seva placidesa, que no li deixava distingir les ridicoleses que feia. Demés, era poeta, i això feia que la seva imaginació sempre volés arran dels núvols. Si no li haguessin posat el plat davant del nas, ni s'hauria recordat de menjar.

Això podia ésser-li beneficiós, baix el punt de vista higiènic, car no hauria ostentat més els fideus i les pells de tomàtec que acostumava portar enganxats a la solapa.

No content en narcotitzar els pobres que s'atrevien a llegir alguna novel·la seva, quan veia que algú l'escoltava amb devoció, encara que fos ficció, ja no se'l podia treure del costat.

—Sóc un incompres—deia;—però ja vindrà el dia en què tornarem a surar els romàntics, i llavors, llavors no miraré la cara dels que avui em volen ensorrar.

Una vegada va estar malalt, i a l'entrar en la convalescència, la seva primera visita fou a casa del seu amic més íntim. Aquest era un home cabal, i si li feia bon paper, era més per commiseració que per afecte.

Precisament hi anà mentre dinaven, i el feren entrar al menjador. Un cop assegut, quedà callat com una mòmia, fins que l'amic li preguntà:

—Doncs, com aneu, ara, com aneu?

A lo qual contestà en Càndid:

—Per ara, sembla que vaig una mica més dur...

I QUÈ S'HA D'EQUIVOCAR!

UNA senyora pistonudament formada contempla les modes exposades a l'aparador d'una casa de novetats, causant l'admiració dels transeünts.

Un barra d'aquests que tant abunden a la nostra dolça Barcelona, s'acosta amb dissimul i comença a palpar-li el... lloc de seure.

La senyora, indignada, es tomba, i encarant-se amb el desvergonyat, li diu:

—I ara! Per què m'ha pres? Vostè s'equivoca!

El barra, mirant-se-la amb aquella ídem que el caracteritza, contesta convençut:

—No m'equivoco, no, senyora. Què carai tinc d'equivocar-me!

—Què diu aquest desvergonyat? Que no s'equivoca?

—No—contestà ell, convençut.—No és el cul això que li toco?

—Sí...—contestà la interfecta.

—Ho veu, dona, com no m'equivoco? Que es creu que bado?

SOBTADAMENT entra l'amo al despatx i no hi troba els dependents. Sols el tenedor resta ajupit damunt el pupitre.

—On és la gent?—pregunta.

—L'Alexandre ha anat a beure a l'hort; l'Arnald al water i en Rossend és a canviar l'aigua de les olives...

El senyor Esteve s'indigna i marxa; al cap d'un ratet torna, i al veure'ls tots reunits, crida, fent un gestic autoritari:

—D'avui endavant, heu de venir de casa vostra, tots, beguts, pixats i cagats!

ENGRUNA

Amb en Pau Po i Trepas va casar-se

la Tresina, una mosca ideal, que era filla del batlle de Tona, don Simplicí Saurina i Casal.

I ara crec n'està molt penedida, doncs el poble, amb molta mala intenció, la coneix amb el nom i «apellido» «la Tresina Saurina de Po».

—Quin pit té aquella dona!

—Un, només? Jo li'n veig dos.

Año I

Director: BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1429

UN MISTERIO MISTERIOSO,

UN MUERTO QUE SE MENEJA

Mi amigo del alma y socio del Foment del Distrito V, don Aquilino Bach y Poch, al entrar anoche, un poco pedo, en su casa topó de morros con una pinta que le hizo tan poca gracia como si Trias de Bass le contase un chiste. Iba con una flavia pistonuda.

—¿Qué caray buscan ustedes por aquí?

—Les hizo, haciendo una gana.

—Pues l'amo de ésta.

—¿La Modesta? Debe ser la meuca del segundo.

—Al amo de ésta, que es un tal Roca... Le quiero hacer una cabeza nueva porque ya me hace de pequeños. Es un gato viejo que la ensarrona que es un contento y tiene más mal corazón que un bandido.

—Sí. ¿Qué quiere usted esperar del corazón de Roca?

—Añádmese que esta infeliz, que se dice América Mesa, iba hecha un trasto cuando la éló el tal pavoro. Le hizo pieza y mire usted: pararon.

—¿Qué?

—El un piso muy esquinado y ella... ¡ya me entiende?

—De aquello más. Come en el torin: en... tendidos.

—Porque ésta es una Paula y aunque de día es de las que en decimos de la cara ajada...

—Hombre, no reniegue!

—De aache puede tirar. ¿Usted no ha visto mi Mesa de noche?

—No... Pero me la figura...

—Además baila que ni una baldufa. ¡Oh, las patas de la Mesa!

—Pero usted va a estar siempre hablando sobre la Mesa?

—¡Si estoy abajo! Pues sí: él decía que era un sudado, que no tenía una pafia, pero por un trincheta que se dice Guinea supo que tenía barba de oro. Si usted conociera el golfo de Guinea...

—No. No he pasado de Arbesa.

—Me refiero al trincheta... pues vería que es más serio que un bidet. Pues bien, no puede usted pas pensar las consecuencias del descubrimiento de América.

—Sí. La fila seis y los cocos.

—Usted siempre de lomo. Resultó que el barra de Roca era socio de Oliva, uno que tenía un gavadal de tierras, y de Vaca, un ganadero con todos los ets y uts, y que con el aceite de Oliva y la leche de Vaca hacía la primera pafia. Supo a más a más que la habillaba de una fábrica de cristal... ¿No ha oído usted gariar del cristal de Roca?

—Hasta allí. Hacen ojeras. Pa que veas.

—Y también una fábrica de cera asfaltada. Le-cera asfaltada ahora se usa muy. Entonces mi América le dijo: Yo quiero más pelias, o si no, pliego. Y como él estaba muy torrado, le puso una tasca y allí venga vender vino. Pero perdió la trincheta de los calzoncillos en el negocio, pues claro, daba el vino rancio acomodado porque como ella se decía Mesa... era vine de Mesa... y todo se fué en orris.

Entonces una tal Filemena, que le decían Filo, le pidió seis nabos y al recibir este sablazo de File...

—¡Le haría mal!

—Plegó el ramo y él la pase de cajera en la fábrica de cera. Hubo razones, total porque hacía las cuentas del capitán Grant, y el Roca, cabreado, le dijo: «Es decir que te saco del arroyo y te colocó en la cera y no haces bondad? Vete al cuerno...» Y ella, al oír esto del cuerno, me vino a buscar a menguía que soy su marido... Pero yo no estoy por broques. O el tal Roca me paga cien pafias, o le hago malbién. ¡O me las paga, o me las paga!

Y rondinando se fueron escalerita arriba. El Aquilino, que es un órgano masculino frío, se quedó en la puerta todo esparverado, pues el fulano aquel había sacado del infierno un arma de fuego, o sea, una plancha...

De golpe y vuelta, sintiéndose un golpe apagado... ¡Ha pagado! se dijo por la banda de dentro, y apretó a guillar con las piernas al cogote... Chocó con un guardia municipal (¡casualidades!) y le dijo todo tremolando:

—¡Guardia! L'amo... l'amo...

—¿A mí? ¡A su tía, morros de higo!

—L'amo la ha diñado a manos de un bandido...

—¡Caray!

—Sí. Se ve que era del morro fuerte...

Y le contó al dedo pequeño todo y todos hicieron cabo a la casa. Pero aquí está el misterio, impenetrable como una selva virgen... El guardia, al ver que no veía el muerto, comenzó a temblar y su cuerpo parecía un ninote de mojadas. ¡Hay que ver temblar a un cuerpo de guardia!

Y las pesquisas resultaron como la célula: inútiles. El muerto había tocado el do... La conquista de América hará barrinar fuerza...

Y veto aquí. Si no les ha engrescado, disimulen. Otro golpe será.

BUENDIA Y GASSOL

UN FENOMENO, O

EL CASO DE RABIA

En Rabia (provincia de Soria) ha ocurrido un caso que tiene cabeza metidos a todos los médicos, apotecarios y alparateros de la comarca. En una casa de mala muerte, una mujer ha desocupado un marrec cojo. Esto no tiene nada de particular, como Romanones; pero lo raro, lo que hace badar a todo dios, es que mientras todos los cojos de los cinco hemisferios tienen una pierna más corta que la otra, a éste le pasa al invrés. ¡Tiene una pierna más larga que la otra!

Le han visto en Pep de Sans, el doctor Carulla, Pi y Suñer y el doctor Turró, y no han sacado el entrellado. Créese que se trata de un caso único, del que su mamá pedirá patente.

La buena verdad es que la Naturaleza tiene golpes escondidos y que el que quiera flar adentro se vuelve tarumba.

NOTAS, NOTITAS Y NOTAZAS POLITICAS

—En el «Pensil Democrático del Campo de en Grassot» celebróse un espacioso mitin de propaganda electoral, reinando de aquello más entusiasmo, aun cuando no indescriptible.

Presidió el señor Salisaca, del «Pensil» (ojo, linotipista: no ponga «Pernil»), quien dijo que la reacción es una meuca prostituida, que nos hace la santísima. Tan bella imagen le valió varios ¡vas! y un tapón de gaseosa.

Cagaucos, del «C. F. D. H.», dijo que el Gobierno debe caer para que no ealga en más errores. «Pero si, dijo, el pueblo arre...» y aquí se enrabancó.

—Di ¡arrea!—dijo uno que estaba en el paraíso.

—¡Cochino!—repuso, empipado, Cagaucos.

Y hubo palos, en los que se distinguió el pincho del casino Met Villar. Es un billar especial para palos.

Resumió los discursos el elecuente, al que también tartamudo, hojadelatero, señor Cuscunillas, quien se vió interrumpido por un mec, que dijo:

—Este hace embudos!

Y la cosa acabó como un rosario que tenía una tal Aurora, que dicen que acabó malamente.

GACETILLAS SURTIDAS

—Ha sido denunciado al Juzgado un tal Luna, que fabricaba armarios sin espejo y los encolomaba al público diciéndole que eran armarios de Luna. Hay quien dice que el asunto dará juego, pero como ahora está suprimido, etc., etc.

—El crítico musical Julio Calamocha pasa por el disgusto de casa al Ancho de que su cajero Zenón Bach le ha guillado con 19 pafias. Es la primera vez que Calamocha encuentra desagradable la fuga de Bach.

—Ha sido detenido el Dr. Simonet por haber dicho que su cliente don Jesús Bascaparras tenía el corazón en un mal estado. Así aprenderá a guardar el respeto debido al corazón de Jesús.

—Badaron los periodistas que dijeron que habían visto a Emiliano Iglesias con la plana mayor del partido haciendo grimegia en San Feliu. Con quien hacía grimegia, en el partido de San Feliu, era con la más ganapia de las hermanas Plana, rumbistas, o sea, la Plana mayor.

—Doña Sabina de la Muela está desconsolada, debido a que le han birlado una consola que tenía, regalo del Padre Claret. ¡El dolor de la Muela es una cosa horrible!

—Sisebuto Carrión, el conocido fabricante de campanas de colores, nos ruega digamos que no tiene nada que ver su industria con la obra «Las campanas de Carrión», que se hace en el teatro.

—Per què has mirat la cambrera, Mercè?
—Perquè trobo que té una tirada a ta germana...
—Una tirada dius que té? I més d'una...

A L'AUDIENCIA

El processat.—Podria aplaçar-se la vista uns dies...

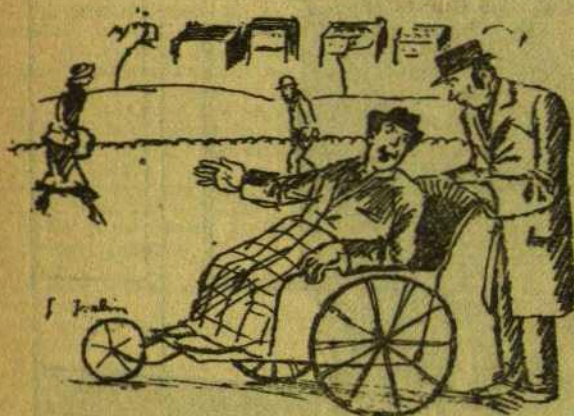
El jutge.—Per què?

El processat.—Perquè el meu advocat està malalt.

El jutge.—Però si vostè està acusat d'un crim vist per vint-i-dos testimonis, què va a dir el seu advocat?

El processat.—Això em pregunto jo, senyor jutge, i cregui que tinc un veritable interès en sentir-lo.

(De Strix.)

ELS QUE NO ES DESANIMEN

—Apa, Baptista: anem a seguir aquesta pubilleta.

(De Sans Gène.)

La client.—Escolti: avui portava el diari que la carn ha baixat vint cèntims. Vostè ho hauria de tenir en compte.

El carnisser.—Dispensi, senyora. Jo no lleigeixo mai els diaris.

(De Le Journal Amusant.)

EL BON INFERMER

—Ei! Despertis! Apa, corri, despertis, que és l'hora de pendre el veronal que li ha receptat el metge per a poder dormir!

(De Sans Gène.)

ENTRE COCOTS

—Has vist quin collar de perles tinc?

—Sí. I pensar que totes han sortit de la mateixa ostra...

(De Ruy Blas.)

El venedor ingenu.—Amb aquesta roba, distingida senyora, sembla que es trobi a la primera joventut.

Ella.—Insolent!

(De Le Journal Amusant.)

EL NANO ENFADAT

—No em deixen entrar a la sala perquè no he fet bon dat. Està bé: Quan seré gran, jo també en faré de festes, i no hi deixaré entrar ningú!

(De Life.)

PITJOR

—Això és intolerable! La teva mare està amb nosaltres des de Nadal.

—I què?

—Que això és pitjor que l'ocupació del Rhur.

(De L'Oeuvre.)

DESPRES DE LA FALTA

—Perdona'm, marit meu! Sies clement! Jesucrist bé va perdonar la dona adúltera!
—Sí! Però no era pas la seva!

(De *Le Journal Amusant*.)

EN EL TRIBUNAL

El jutge (a la jove).—Quina edat té vostè, senyoreta?
La jove.—Trenta anys.
El jutge (a la mare).—I vostè, senyora?
La mare.—Trenta cinc anys.

(De *Passing Show*.)

LA PETICIÓ DE MATRIMONI

Ella.—Li agraeixo molt la seva demanda de matrimoni, però crec que no el faria ditxós...
Ell.—No ho cregui, senyoreta. Jo, amb qualsevol cosa m'acontento.

(De *London Opinion*.)

ELS NEGOCIS MODERNS

En el Casino de Vilarónica, feia dies que es notava que alguns socis, els hereus fills de casa bona, precisament, anaven capbaixos i ensopits, com si els passés alguna cosa...

Un dia, en Peret, fill d'un vinater amb molta pasta, va confiar la seva pena a l'Enric, el noi gran de l'alcalde.

—Me'n passa una com un cove!
—I a mi, una altra!
—Oh! Es que lo meu és molt delicat! Per a salvar l'honor d'una dona, m'he tingut d'empe-

nyar. I no sé pas com en sortiré. El pare, si ho sap, em mata!

—Carai! El mateix em passa a mi!

—Sí?

—Sí. Ja t'ho diré. Saps el senyor Rafel, aquell de ciutat, que va venir per a curar-se el fetge?

—Prou!

—Ja deus saber que té la dona molt maca.

—La Rosalia? I és... per ella, que...?

—Sí. Res: que vam simpatitzar i va ésser meva...

—I meva!

—Eh?

—Sí. També va ésser meva, la gran...! I el marit ens va atrapar...

—Com a mi...

—I em va demanar mil duros si no volia que donés un escàndol...

—A mi, mil cinc cents.

—El teu pare és més ric!

—Saps que se'ns han rifat?

Com s'havia rifat a deu o dotze joves més de la vila.

S'armà un rebombori. Però quan anaren en comissió a cercar el fresc del senyor Rafel, trobaren que la parella havia guillat.

I el secretari de l'Ajuntament, que és home que fa números, calcula que se'n van endur del poble uns dotze mil duros.

Després diran que ja no es fan negocis!

—Què vas a fer, desgraciat!

—Matar-lo com un gos!

—No, per Déu! No el matis, que és el pare dels teus fills!...

LA SORTIDA

PETICIÓ LICITA

La Mundeta era un model d'innocència. Tant és així, que va arribar a casar-se sense haver sofert cap entrebanc ni tenir ple coneixement del per què del matrimoni. Un dia va presentar-se a sa mare per a contar-li cert malestar que es notava, de lo qual la vella en va tenir gran satisfacció al comprendre que aviat la farien àvia.

Passat algun temps, la Mundeta va augmentar de volum, i notant-se un nou senyal, va creure's en el cas de tenir de consultar novament a sa mare, i així va fer-ho, dient-li:

—Mare, d'ençà que m'he tornat tan grossa, que des d'aquí la boca de l'estómac fins baix de tot del ventre, hi tinc marcada una ratlla. Que potser és el senyal per on m'ha de sortir el nen • nena que em varen dir que tindria?

—No, filla meva. Els nens i nenes surten pel mateix forat per on varen entrar.

—Doncs, si és així, mare, fins el moment del naixement no sabré si em sortirà pel davant o pel darrera?

—Estic marejat. Aquella pera dels postres m'ha fet mal...

El bo d'en Miquel feia ja sis mesos que festejava amb la Maria del Roser i encara no li havia tocat el que es diu un cabell; res: no s'atrevia; ja li hauria agradat a l'home poguer-se permetre de tant en tant alguna d'aqueixes petites llibertats que constitueixen l'encís dels nuvis... i dels que no ho són, però ella mai li hauria admès cap broma de tal mena. N'estava segur.

I el xicot patia de més a més, puix sobre el sofriment moral de l'abstinència forçada, havia d'aguantar les bromes dels seus companys, que li deien «seminarista», «col·legial», etc.; fins n'hi va haver un que el va proposar soci pels Pommells.

«Allò» no podia seguir així, pensava ell; i un jorn va decidir-se.

Amb una resolució irrevocable i mitja ampolla d'aiguardent de canya dins del cos, se'n va anar cap a casa de la Maria del Roser, i tan prompte van estar asseguts al sofà del saló, com cada tarda, ell, aprofitant una sortida de donya Tuies, la futura sogra, agafà la mà de la seva promesa i va posar-la a la part del seu pantalon on alguns acostumen a tenir els botons... i algo més (crec que no es pot anomenar la bragueta amb més elegància).

Bueno! No volgueu saber la indignació d'ella quan es va adonar del que tenia entre mans!...

—Insolent! Desvergonyit! Brut! Que no saps amb qui tractes? Des d'aquest moment hem acabat!...

—Però, escolta'm...

—Res m'has de dir, indecent! Surt de casa i no tornis mai més!...

—Bé, dona, bé...—digué ell, tot compungit;—tens raó; dispensa'm; no sabia el que feia. Però acabarem, si tu ho vols... Sols t'haig de demanar una cosa...

—Cap! No em demanis res, que vergonya te n'hauries de donar!...

—Una sola, Maria del Roser, una sola; és, potser, l'últim favor que has de fer-me; no siguis així; prou que pagaré la meva falta...

—Si és un sol..., si no t'haig de tenir molt temps davant meu..., digues: t'ho faré.

—Doncs, mira: voldria..., voldria..., ja que tu no hi tens interès..., ja que em llences de casa teva..., que me la deixessis anar...

I és que ella, innocent, s'havia sentit tan ofesa, que no es recordava de deixar el que apretava amb la mà..., cada moment amb més força.

L'AMO QUE NO ES ESPORTIU

L'ENEMIC més gran que té el minyo que tira per as, és l'amo del despatx. Està clar que aquest perill, quan s'és as, ja no preocupa, doncs llavors s'engega l'amo a dida i es viu tan ricament d'el sudor de los pies. Però mentre es fan mèrits i un no passa de fenòmeno en gestació, de prenyament d'internacional, creguin que l'amo, l'odiós amo que no entén en la mandanga futbolera i que no està per brocs, fa més la santíssima que unes purgacions d'aquelles.

L'aprenent d'estrella necessita fer algun viatgel, com a suplent, amb la colla dels guapos? Ja se sap: l'amo nega el permís, i si el dona, és movent el cap com aquells cromos de la xocolata, dient:

—Aquest xicot no farà mai res!

Però si, com sol succeir a l'estiu, les peticions de permisos sovintegen, l'home es formalitza.

—Això no pot ésser! Vostè, darrera aquestes carallades, es farà malbé, i és llàstima, amb la bona lletra que té. Jo, als seus anys, treballava dotze hores i no sortia els diumenges...

—Es que l'esport...

—Romanços! Droperia! Ganes de viure amb l'esquena dreta! Nada, nada: a la feina...

I molts fenòmens no han passat de conatos de intents, degut a la intransigència de l'amo, que no coneix altre joc que el cau, ni altre esport que tenir mainada.

Sort que si el club té pupilla, hi fica la grapa i el deslliura... I encara diran que si professionalisme això o allò? Si el deuriem beneir i el C. A. D. C. I., etc., dedicar-li una vetllada!

Abans, el dependent necessitava les quatre regles — si era dona, alguna més — per a pro-

gressar. Ara, si té bon shoot, o a la porta zamarreja, ja té la carrera feta.

I l'amo, retrògrade i vuitcentista, es fa la llesca.

BOXA

—Escolti, senyoreta. Que fóra tan amable, de donar-me un parell d'apretadetes a la ploma? Perquè, sap?, amb tant de temps que no hi han hagut clatellades, ja se m'ha rovellat.

—I ara, bacó! Que m'ha pres per un vulgar lloro?

—No «llori», dona, no «llori»! Que no ho veu, que es tracta d'una estila?... Ep, rossa! Què me'n diu d'aquest parell de naps?

—Altra vegada? Que potser és del PAPITU? Oh, ja, ja! Ai, uix! Què en pot sortir d'aquell paperot! Doncs, pari...

—Ei! Al tanto amb les postures!

—Vull dir que pari compte, perquè una servidora és cronista de «La liga del Sufragismo, o Abajo los pantalones y arriba las faldas».

—I doncs? Què s'havia pensat? Que nosaltres no hi estem també per això d'abaco las faldas?

—Però, si no en volem d'homenots!

—I quina mà de truites!

—Tornem-hi, a dir porcades!

—Repari, dona, repari! Lo dels naps anava per en Murall i en Puig, i lo de les truites era perquè tan aviat es tomba per l'un com per l'altre.

—Ah! Bueno, dispensi. No en faci cas, perquè a mi sols em distreu la llengua...

—Hombre, hombre! Ja veurà: ben demanadet i rentadet...

—Arri, brut! Si vull dir el llenguatge que escriu!

—Fixi's, fixi's, i quina bronca! Es que el jurat

GRANS PARTITS INTERNACIONALS PER ELS DIES 2 I 4 DE FEBRER

El famosíssim **U. T. E. de Budapest**
capdevanter del campionat d'Hongria, contra

A LES TRES TARDA

C. D. EUROPA

CAMP DE L'EUROPA

Per a localitats tots els dies de 10 a 11 i de 5 a 9 en les oficines del Club, Salmerón, 25 i 27.

l'ha ficada a la galleda dient que ha guanyat en Murall, i el públic els toca el xiulet, i amb raó, perquè en Puig se n'ha atipat d'espinyar a l'altre. Miri, veu? Aquests d'ara són en Rey i en Garcia.

—Ai, el reiet meu! I quines patilles que me n'habilla! No sap pas on va a ballar?

—Prou que la balla ara, i de valent! Res? que si en Garcia els tingués un xic més groixuts els bífecs, lo que és en Patilletes ja hauria begut oli! Ja en val, ja, de peles; però aquest que s'amaga darrera un fideu en sap un bon tros més. Aquests d'ara són en Masferrer (no en barbes tristes, no; un de pitjor) i en Salvany. Pari compte, que potser ens tocarà el rebre, perquè aquest Salvany sembla que en té d'endarrerits, i com que a l'altre ja no n'hi caben més, tot podria ésser que ens en recomanés algun.

—Però, aquest Masferrer, què hi ha pujat a fer aquí? L'estaquiro?

—A rebre. Li sembla poc?

—El que em sembla molt, és la barra que té, jove! I faci el favor de treure aquesta mà o peu d'aquí, que si ha agafat por de les pinyes, busqui on amagar-se!

—Perdoni'm. Em pensava que feia de manager, i anava a llençar l'esponja. I ara, posi's ben tranquil·la i aparti lo que pugui aquest escalfasota-panxes, que si me'l sento massa, farem un «round» de bestieses, que no vull ni tan sols pensar-ho.

—Vagi, vagi, descaradot! Estigui's quiet i expliqui's, que vaig apuntant.

—El que apunta, sóc jo, i em sembla que aquest *tablado* perilla. Som-hi, doncs. Aquests que ara han pujat, són l'Albert i en Sancho. Bona parella! Arriba! Ja som a la sang! No és res això; no s'espanti.

—Ai! Què té ara aquest Sánchez, que s'ajup?

—Vaja! Ja l'hem fregida! Un cop a la maquinària... Tombi's, tombi's, senyoreta, que el públic és tan exigent, que no parará fins que l'hi ensenyin. Malvinatge! Tan bé com anava ara, això! Tot plegat, un combat suspès per manca de susp...

—Ep! I ara! Què anava a dir? Quina barra! Ai, ai... Què és això que rodola per aquí sobre?

—Es en Cañizares. Aquell que posa els ulls en blanc, tan si treballa de cos per amunt o avall. I aquest altre és en Gay, aquell francet campió de les boques d'una roda. Fixi's, fixi's, l'Alfonset! I doncs, Paul? Que potser et pensaves que era un pessebre això? Doncs no badis, perquè et faran jeure sense ganes. Bé! Molt bé, nano! Mira: et compraré un cavall de cartró.

—No mosseguí, home, no mosseguí!

—Miri: sap què li dic? Doncs, que ens n'anem i em darà una lliçó d'allò de *las faldas y los pantalones*.

—Doncs a mi me les darà de tot allò que diuen al PAPITU, però... pràcticament.

Hop! Hop! Hop!

Ozzir

FUTBOL

DIATRIBA FUTBOLISTICA

Què diràs, cabàs? La Federació ens ha fet tornar una miqueta escèptics.

Després del que ocorregué en aquella còctebre junta general, ens hem tornat incrèduls i inimpresionables.

Si algú se'ns acosta i amb el major secret ens diu: «L'«Espanyol» està de pèga», la nostra indiferència és sublim. Reservadament capim el rodolí: «...i amb els cordons ensopega».

Si un altre, amb posat misteriós i ulls d'esverat, ens assabenta de què: «L'«Espanyol» ha quedat nou», el nostre magí seguidament ho adoba: «...i a mi em glopeges un...» Ja els ho hem dit: som escèptics.

El nostre posat d'abans, tan rialler i tan gentil, que feia que les senyores devinguessin garrelles per a brindar-nos els seus favors, s'ha convertit en melangiós i pansit alhora, cosa que té escamades les nostres famílies, i qui rep és la raspa, que es passa el dia vigilada, creient-la causant de la nostra lassitud.

Va te digo yo, Magín! En un estat semblant, quina barrila voleu que faci? M'avorreixo. Recolzat a la porta d'una lleteria del carrer de casa, la faig petar amb l'amo. L'amo és un vaquer que té molt mala llet. Treient foc pels queixals, ens diu:

—De l'«Espanyol» ja en tinc *las ubres repletas*! Va rebre perquè és un olla. A mi dongui'm en Tena.

—Caram! La telegrafia sense fils l'interessa?

—No, home, no; em refereixo a en Tena del «Sabadell». Ell va ésser el que es va endur les *palmas* i a ell es deuen els tres gols. L'«Espanyol» no en va fer ni un. Però no estic conforme amb el procedir dels de Sabadell. Sàpiga que varen privar-me l'entrada perquè hi portava les vaques! Es un fàstic! Aviat al futbol no hi podem anar les persones decents!

Avorrit de la conversa del lleter, vaig ficar-me a la taverna a veure (no a beure) si el taverner sabia quelcom de l'«Europa» i el «Sans».

L'home *diatribava* acaloradament amb un parroquià:

—Es *incongruència patològica*, sí, senyor! Veli-aquí. Els de Sans són *gente*, però la planeta se'ls ha girat de cul a la paret. Vatuà el caos! Treu a un, no hi ha dret! Es allò: «Si no vols pols, tres taces!» Però el *quid-pro-quo* era el «free-kick.» *Y nada más!*

Fa una pausa, estussega, s'estarrufa els bigotis i amb veu potent exclama:

—*Los últimos serán los darreros.*

Després d'això, em revifo. La naturalesa es desperta potent i clara. No hi ha dret a romandre vençut. Un crit interior ens mena vers la lluita implacable. Els nostres antepassats ens esguarden. Siguem forts. Visca l'univers lliure!

Ens palpem l'armilla i hi trobem un duro. Doncs, duro y a la cabeza!

—Xòfer, a cà la Quima!!!

¿QUIEGUES VENIG, SALEGOSO?

Això, dit per una rosseta de deu pessetes, *tout compris*, ens féu perdre un rato, al mateix temps que ens assabentà de la panadera que els nostres havien clavat als de la terra on més agrada a les dones fumar en pipa. (Ja ens entenen, oi?)

La *salegosa*, trobàvem que estava molt trista i capficada; això últim no ho estranyàrem gens; però la melangia dels seus ulls ens féu atrevir a preguntar-li si li passava alguna cosa grossa.

—Oh! A mi pasagme cosas muy gogdas! Mais au pòuvre Charigues habegle pasado tres fois!

—Caram, caram! De manera que a en Charigues l'hi han ficat tres vegades? Si que ho sentim! Et a en Ricarditu no haberle ficado res?

—Oh! A Ricardo ni una sola fois!

—No t'apuris, petita, per això; ja se sap que arribar a entrar a la porta d'en Zamora, costa més que no pas fer cantar «La Marsellesa» a un alemany.

Però jo, que al sentir les ficades que els nostres havien fet a els francesos em sentia bèl·lic i amb ganes de celebrar-ho, vaig pregar a la rosseta que es posés tranquila, que els nostres ja ho haurien fet amb aquella cura per a no desacreditar els seus, a l'ensem que li deia que es posés bé, doncs volia demostrar-li que si a en Charigues sols la hi havien ficat tres voltes, va ésser per consideració, puix jo era un de sol, i amb ella, que tenia més entrenament que el pobre portier francès (amb això del portier, els preguem que dissimulin),—car ella fins para de nit, cosa que no és capaç de fer cap porter francès, a no ésser que s'hi tombi d'esquena,—érem capaços de repetir el fet multiplicat (no és paveria) que en el camp de Sant Sebastià havien fet els nostres seleccionats.

RETALLS

Jugant a la campanela en Pepet i la Mercè, digué ell:—Jo amagaré!,—tot fent-li la rialleta.

—Tant m'és—ella contestà,—puix que prest tinc de trobar-la; i com més vols amagar-la, més fàcil m'és de trobar.—

Amic del progrés, l'Andreu ho és més en tot cada dia; si ans solet se divertia tocant un flubiol seu, com festeja ara, enginyós, puix que la mania creix, amb el flubiol mateix se diverteixen tots dos.

Cada any té una malaltia la Dolors, i diu la gent que, si la Dolors volia, no tindria aquest turment. —Per què passa aquests fatigs que li porten prou disgust?...— I diu ella als seus amics: —Es un mal que en dona gust.

Sortia de càl forner, molt trempada, la Maria, i troba al mig del carrer el pobre d'en Colomer, que li diu:—Pel pa et voldria.— La nòia, que és de la gresca, i perxò no s'enutjà, diu, tot allargant-li el pa: —Fes-te tu mateix la llesca.

—Per vostès em tiraria sis hores de camí. I amb molt de gust que me les tiraria!

*** De La Vanguardia :

«Habitación para caballero buena vista...»

Ai, ai! I els miops no els volen? Vet aquí una de fresca!

*** A Madrid han inaugurat un rellotge de sol amb quatre esferes, en uns jardins públics.

No és cap disbarat, no; es tracta d'un nou model de columna monumental per a rellotges públics, ideats per un arquitecte que es diu Sol. I allà, el coneixen per «el reloj de Sol».

Muñoz Seca a tot drap...

*** De El Diluvio :

«Falta media aprendiz...»

Que la volen? De mig cos amunt, o avall?

*** D'un diari francès :

«Gos llop, es ven. Menja de tot. Mostra predilecció per les criatures.»

Oh, *padres que tenéis hijos!*

*** El Sol publicava el següent telegrama de Bilbao :

«Bilbao 16 (12 n.).—Dentro de la gravedad de su estado continúa mejorando el señor conde de Aresti, por cuya casa desfilan diariamente muchísimas personas.

«Parece que la gravedad podrá sostenerse tres días, y después de ellos sobrevendrá en definitiva el resultado de la crisis. (Febus.)»

Després diran allò de què *nadie es profeta en su tierra!*

*** La Revista de Sabadell, que és un diari catòlic de la ciutat dels panyos i d'en Costa i Deu, publicà el dia 12 del corrent una llista de les denúncies fetes pels celadors municipals, en la qual s'hi llegia lo que segueix :

«Per preservativos de goma echados en la vía pública, 4.»

Voldriem saber què en feien d'aqueixes troballes.

*** De La Vanguardia :

«Medio mozo falta con inmejorables referencias. Escribir Vanguardia.»

El mig de dalt, o el de baix?

*** A Madrid, a voltes, també fan riure. En una botiga hi ha un rètol, gros i visible, que diu :

«Idiomas y talentos.»

I vol dir «llengües i cervells».

*** De La Publi :

«...i sempre al tant...»

Deu ésser al tant per cent.

*** Llegim que el rei de Bèlgica va caure i es va fer mal.

Res : el rei d'oros.

*** De La Vanguardia :

«Gabinete para caballero comfortable...»

Quina mena de *caballeros* deuen ésser?

*** De La Vos, de Madrid :

«El pueblo no tiene pulso...»

Això en castellà es pot dir i en català no. Que ho diguin a Sant Andreu...

*** De La Veu de Catalunya :

«Sanyorettes, vídues i casades. S'ensenya a tallar i montar en 2 mesos...»

Ço del tall, hi ha dona que ho ensenya per un tres-i-ners. Quant a muntar..., nosaltres ens comprometem a ensenyar-ne en una nit. Són així!

LA «PENYA FAVESCA»

Uns quants *papitús* de bon humor, aficionats a la grimègia i a la corridologia, que són sistemes de viure sense mals-de-cap, s'han constituït en grup defensor de la tranquil·litat i els bons aliments, portant ben alta, ben dreta i ben sola la bandera de la barrila.

Així ens ho fan saber en una atenta lletra encapçalada amb un suggestiu segell que simbolitza el grup, anomenat «Penya Favesca».

Com que els membres de la nova entitat no es priven de res, han nomenat Junta directiva, que va quedar composta de la següent forma :

President, Manelet R. ; Vice-president, Antonet B. ; Secretari, Josepet V. ; Vice-secretari, Jaumet O. ; Comptador, Joanet V.

Desitgem a la «Penya Favesca» moltes prosperitats i que per molts anys puguin treure faves d'olla.

Emma : La majoria dels retalls que ens envia, tenen molt poc interès. Malgrat això, com que és de Granollers, li'n publicarem un.—Edip : Vostè encara deu anar a col·legi, oi? No? Doncs convidria que hi tornés.—Raffles : Li'n posarem un, perquè no digui. Si pot ésser, envii'n de més nous, que nosaltres lo que ha servit massa ja ho deixem ¡pa Tarugo!

QUINTET JAZZ-BAND
GATZZ - HAARA

Per a contractar: JOAN REYNES - Tapineria, 85. 1.º

TALLERS GRÀFICS COSTA, COMTE DE L'ABALTO, 45.-BARNA.

TEATRE NOVELTATS GRANS BALLS DE DISFRESSES AURIGEMMA-CAÑADÓ

els dies 3, 10, 13 i 17 de Febrer. Dissabte 3 de Febrer BAILE AZUL a les onze en punt de la nit. El saló estarà adornat artísticament amb profusió de llums a Fèstil de París i Niza. GRANS REGALS. Batalla de boles de neu, bibelots, serpentines, confetti, flors, etc. Es despatxen localitats a n'aquest teatre i a la casa Aurigemma-Cañadó, Ferran, 53.

BOHEMIA MODERNISTA

CASANOVA, 1

ESPLENDID SALÓ DE BALL

CARNESTOLTES DE 1923

Grans balls de disfresses per a demà
dijous dia 1 de Febrer, i dissabte dia 3

Orquestra dirigida pel popular mestre

IGLESIAS

El saló estarà ricament ornamentat

Gran concurs de trajos.

Valiosos premis.

Acuradíssim servei de restaurant.

ALEGRIA!

BON HUMOR!

LA EDUCACION SEXUAL

Obra de grandíssim interès

Un volum de 350 pàgines

amb il·lustracions

3'50 Ptes

FÚTBOL

GRANS PARTITS INTERNACIONALS

que tindran lloc els dies 2 i 4 de
Febrer, entre el famós equip

Sportklub-Rapid, —DE
VIENA

Capdevanter del Campionat
d'Austria

i el

F. C. Barcelona

Campió de Catalunya
i d'Espanya

Es despatxen localitats
al domicili social del
F. C. BARCELONA,
Fortuny, 1, i al «Centre
de Localitats», de la
Plaça de Catalunya.

CAMP DE LES CORTS

A un quart de quatre
de la tarda

MUY EN BREVE SE PONDRA A LA VENTA
LA PRECIOSA NOVELA CINEMATOGRAFICA

EL HOMBRE SIN NOMBRE

Basada en la película de igual título que actualmente se proyecta en Barcelona

Precio: 1'50 pesetas

Publicaciones MUNDIAL
Barbara, 15

TALLERS I LABORATORIS
FOTOGRAFICS

R. ARRAUT

Tota mena de treballs fotogràfics.
Retocs, tiratges, ampliacions, repor-
tatge, informacions. Especialitat en
treballs d'aficionats. Preus mòdics.
NETEDAT I RAPIDESA

Carrer Bonsuccés, 7, 1er.
= BARCELONA

Leed siempre

EL CALOYO

Semanario festivo militar

Sale los sábados Precio: 10 cts.

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

EL CANTABRIC

BARCELONA TELEFON 4222, A

OSTRES SANTA ANA 11, 13 MARISCOS MARENNES

DEGUSTACIÓ OBERT DIA I NIT

Sibecas Germans

Fabricació especial
de guants de boxa.
EL MILLOR MA-
TERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Teléf. 5031 A.

Telefono 5541 A.

BON TEMPS

RESTAURANT ESPECIAL
Quintana, 7

PEIXADOS/
O'TRA/
MARISCOS/
CAZA
MAMBRES

JOIES VERITABLE OCASIÓ

i objectes usats de totes classes

Tallers, núm. 41

Aquesta casa ven únicament joies i objectes procedents de
Montepius, Subhastes i compres a particulars

Pavillon Meublée

REGAS, 6

Barcelona - Gracia

Impotente Introdutor

deja usted de serlo en el acto empleando el patentado. — Prospectos contra envío 30 céntimos en sellos. — Aparatos contra pesetas 17, en sellos o Giro Postal
A. FICHTNER - Barcelona, calle París, núm. 205

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anezitis flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PSESTAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avarosis), eczemas, herpes, úlceras varicosas (llagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas, acné, urticaria, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PILULAS PURGATIVAS DEL DOCTOR SOIVRE, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúneulos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.—VENTA, 5 PSESTAS FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAFAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRE. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad.—VENTA, 5 PSESTAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona.—**VENTA:** Farmacia Segalá, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

(27)

Maison Meublée (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. Gran confort i saletes de bany.-Telèfon privat. BARBARÁ. 27 Ascensor, Continuament Telefon 8221 - A. reformat a la moderna BARCELONA

BUBONS

Xancros, llagues a les cames, úlceras a la pell, tumors, carbúncles, etc., es curen sense dolor ni operari amb EUGOL (usguient) de fama mundial. Curacions espléndides. Els casos més greus, son resolts per EUGOL amb rapidesa i perfecció mai igualada per cap altre procediment ni específic. Una capsula es suficient. VENTA: Rambla les Flores, 24. Passatge del Crèdit, 4.

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNIA (ronya). Sense dany fa desaparèixer la SARNIA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 26, Barcelona, i Centres d'Espeífics

Vuestra salvación está en la FARMACIA BLANQUE, Beato Oriol, 11 y Espalter, 1, con los BOLOS HIERRO

Cura radical para rebeldes blenorragias. Se dan inyecciones Neosalvarsan, Mtr. Lucius alemán a 15 pesetas cualquier dosis por experto doctor. Mataladillas Hierro, que mata en una sola noche, y demás medicamentos para las vías urinarias a precios regalo. Y el gran TÓNICO HIERRO, especial para anémicos y para las señoras durante el embarazo. Consultorio en el entresuelo.

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pesetes

PELL - SIFILIS - VENERI INSTITUT URO-DESMIC DEL DOCTOR MONTANA Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. CARRER DE SANT PAU, NUM. 23, PRINCIPAL, SEGONA.

EMBARAZO - PARTOS - ENFERMEDADES DE la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. RAMBLA DEL PRAT, 1, 1.º, esquina Salmerón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

Vías urinarias-Sífilis-Pell Nou mètode alemany de tractament 606 914. — Anàlisi de sang. Preus econòmics. Primera visita gratis de 7 a 8. Ronda Universitat, 5, pral. Policlínica Ferré Pijuan.

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matasabres «Eapid». A la primera vegada, R. I. P. — Lavajes y casa de curación: LA MUNDIAL, Espalter, 6

SIFILIS - PELL CLÍNICA: RONDA DE SANT ANTONI, 22, PRAL. Diàriament aplicacions de Salvarsan (606), Neosalvarsan (914), Silbersalvarsan, Neosilbersalvarsan, Gaili (1116), Sulfarsenol, Tropol, etc. S'injecten a qualsevol hora del dia, fins les 11 de la nit, pel propi doctor. Preus especials per a Pupilles

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de venèreo No DESMAIEU que encara poden curarvos seguint el tractament WEISS de la Farmacia Americana. San Pau, 70. Heu la prova avui mateix.

INYECCIÓ «W. G.» SELLOS BALSAMICS Es lo millor per a curar la blenorragia.—Farmacia Germans: Ronda Sant Pere, 15

Clínica del Doctor R. Jordà Masip Mètge de l'Hospital Clínic.—Tractament modern de les malalties de les vies urinàries, sífilis i matris.—Hores de visita: Parla, de 7 a 9. Festes, de 11 a 12 matí.—Boqueria, 27 principal, 2.º (Entrada: Carrer d'A. zina, 8).

Pròximament es posarà a la venda la novel·la

LA VIRGEN QUE CONCIBIÓ

Dr FRANCISCO MADRID

PREU : UNA PESSETA

PREOCCUPACIÓ

—No ho entenc! Diuen que aquest és un país desconegut, i jo, en ma vida, no n'he conegut d'altre!